

Langzaam schoof de rode schijf van de zon boven de vervallen muurkap van het theater. De eeuwenoude, gebarsten stenen staken zwart af tegen de hemel. Nog even en het daglicht zou nietsontziend onthullen hoe weinig er nog over was van de voormalige pracht. Elke scheur in de stenen bankjes en in de uitgesleten trappen waar in de loop der eeuwen tienduizenden voeten het marmer hadden weggesleten, op weg naar de rangen van het halfronde theatergebouw, zou spoedig zichtbaar worden in de heldere ochtendzon.

Maar nog heerste er een genadig schemerlicht, bedacht Mahmud terwijl hij zijn blik over de ruïne liet dwalen die inmiddels was veranderd in een ontmoetingsplek voor de bedelaars van Fasar. De geschonden gestalten die tussen de gebroken zuilen van het hoge toneel en in de gewelfde gangen onder de publieksrangen overnachtten, hadden waarschijnlijk maar weinig oog voor de romantische schoonheid die het vervallen theater in het valse ochtendlicht betoverde. Hoe vaak hadden toneelspelers daar beneden hun publiek tot tranen toe geroerd of tot stormachtige bijvalsbetuigingen opgezweept!

De oude sprookjesverteller deed zijn ogen dicht en luisterde. Eerst hoorde hij alleen het gesnuif van de slapers tussen de zuilen en hij vroeg zich af of het magie was die dit zachte geluid tot hem bracht, wel zo'n dertig schreden van het toneel verwijderd.

Mahmud rekte zich uit en Almandina, die tegen zijn schouder in slaap was gevallen, zuchtte zacht. De gedachte aan magie wekte altijd een ongemakkelijk gevoel bij hem. Een beetje weemoed zat er ook bij, maar toch vooral onbehagen en een beklemmend schuldgevoel.

Maar dit is niet het juiste moment om de staf over mij te breken, dacht hij en hij luisterde verder. Als de oude stenen hun verhaal eens konden vertellen...

Hij stelde zich voor dat het theater zich vulde met mensen. Een sultan en zijn gevolg namen plaats op de onderste rangen die op gelijke hoogte lagen met het toneel. Iets hogerop zaten een paar duur geklede kooplieden en een schitterend bewapende krijger te bakkeleien over wie het dichtst bij de sultan in de buurt mocht zitten. Hoe hoger de rijen, hoe eenvoudiger de kleding van de bezoekers. Daar zaten handwerkers met hun opgedofte vrouwen, een groepje praatgrage jonge adepten van de magiër-academie en hier en daar een verliefd stelletje dat elkaar met schuwe blikken wonderbaarlijke nachten beloofde.

Mahmud zuchtte. Liefde, die wonderbaarlijke en veelsoortige kracht... Zelfs over magie wist die te triomferen. Op dat inzicht had hij jaren moeten wachten. Jaren waarin hij de betovering van de liefde had afgedaan als een romantisch bedenkfel van sprookjesvertellers.

Een geruis als van fluisterende stemmen leek mee te drijven met de wind. Iemand riep zijn naam! Geschrokken wilde Mahmud zijn ogen opendoen, maar zijn dagdroom hield hem gevangen. De rijen van het theater waren ineens leeg, de pracht van het gebouw vervallen. Was het toch geen droom? Maar waar was Almandina? Ze zat niet meer naast hem! En de bedelaars die beneden tussen de zuilen hadden liggen slapen? Ook die waren verdwenen. Er leek een merkwaardig soort bedreiging van het toneel uit te gaan. Vanuit zijn ooghoek zag hij een vluchtige beweging. Toen kwam er vanachter een van de zuilen een sierlijke vrouw met lang, zwart haar tevoorschijn. Zijn sharizade! Ze wenkte hem en riep zijn naam.

Trillend van opwinding stond Mahmud op en deed een stap naar voren. Hij moest naar haar toe... Haar eindelijk weer in zijn armen nemen! Ineens verscheen er een tweede gestalte in de schaduw van de zuilen. Een krijger, helemaal in het zwart en met een sluier voor zijn gezicht. Hij stond vlak achter de danseres

en deed een stap in haar richting.

Mahmud begon te hollen. Hij wist: als deze gestalte de sharizade zou bereiken, dan zou zijn geluk voorgoed verwoest zijn. De krijger hief zijn zwaard. Wilde hij soms... Hij liet het wapen in grote cirkels boven zijn hoofd wervelen en slingerde het naar Mahmud zoals je een steen met een leren slinger werpt. Midden in de beweging rukte de krijger de sluier voor zijn gezicht weg en Mahmud verstarde. In plaats van een menselijk gezicht kwam er een bleek doodshoofd achter de sluier vandaan.

Het zwaard trof hem met zo'n kracht dat hij omviel. Het theater leek rond te draaien. Vanuit zijn ooghoek zag hij boven zich een bundeltje kleren op de trappen liggen. Zijn kleren! Ontzet begreep Mahmud dat niet het theater ronddraaide, maar zijn hoofd dat door het wervelende zwaard was afgesneden en dat nu van de trappen van de tribune af rolde.

Er klonk een schelle kreet. De sharizade leek naar hem toe te lopen... Toen verdween ze weer uit zijn rondtollende gezichtsveld. Ze wilde naar hem toe! De gedachte dat ze tenminste in de dood bij hem zou zijn, troostte hem. Ze zou zijn hoofd in haar armen wiegen als hij voorgoed zijn ogen zou sluiten.

'Mahmud! Zeg nou iets!'

Langzaam werd het zwart om hem heen. Hij glimlachte. Hoe kon hij nou iets zeggen? Hij was immers dood...

'Mahmud!' Er streek iets zachts over zijn voorhoofd. Aarzelend sloeg hij zijn ogen op en herkende boven zich het pokdalige gezicht van Almandina.

'Pas op voor de krijger!' Mahmud probeerde overeind te gaan zitten. Zijn rug deed pijn en zijn linkerelleboog was gewond.

'Krijger? Welke krijger?' De bedelares keek hem verbaasd aan.

'Nou, die...' Hij kwam half overeind en keek naar het podium van het theater. Het was allemaal maar een dagdroom geweest. Wel was hij naar een van de lagergelegen publieksrangen gevallen. Waarschijnlijk had hij zich in zijn slaap te ver voorovergebogen. Rastullah moest het goed met hem voorhebben dat hij bij zijn val niet al zijn botten had gebroken. Hij had moeten sla-

pen de afgelopen nacht! Zijn oververmoeide ogen hadden hem voor de gek gehouden. Maar wat moest hij nu tegen Almandina zeggen? De waarheid?

‘Over welke krijger heb je het?’

Mahmud schraapte wat verlegen zijn keel en keek naar de rode ochtendhemel alsof hij daar met Rastullahs hulp een antwoord op haar vraag zou kunnen vinden. Hij wilde haar niet bang maken... Hij kon haar niet de waarheid vertellen over zijn droom! Gisteren die gestoorde profeet die hem had lastiggevalen toen hij net wakker was en vandaag deze droom... Almandina zou nog gaan denken dat hij vervloekt was.

Ze keek hem nog altijd met grote ogen aan. Hij moest een antwoord geven.

Ver in het oosten stond een merkwaardig gevormde wolk boven de stad. De wolk gloeide rood goudkleurig in het ochtendlicht en had een beetje de vorm van een draak. Dat was het! Een draak. Drakenverhalen vielen altijd in de smaak. ‘Ik had een vreselijke nachtmerrie over de draak Pyrdacor. Een djinn gaf me een betoverde uitrusting en een gevleugeld paard zodat ik de draak tot ver in de hemel kon volgen.’ Mahmud maakte een weids gebaar om zijn imaginaire vliegkunststukjes te illustreren. ‘Drie keer probeerde Pyrdacor mij met zijn vlammeende adem te verzenen, maar...’

‘En die krijger? Je had het toch over een krijger?’

‘Tja, die krijger...’ Mahmud vloekte inwendig. Hoe had hij die krijger nou kunnen vergeten? Wat was hij toch een ouwe sukkel. ‘Alles op zijn tijd. Die krijger komt zo meteen. Goed, ik had die draak al twee keer verwond en het monster stootte zo’n woest gejank uit dat de hele hemel onder een aardbeving te lijden had, toen ineens een krijger op een betoverd, zwart stenen paard langs de hemel gereden kwam. Een paard zoals ooit de magiërmogul Rustan ibn Hazir moet hebben bezeten. Net zoals mijn schitterende merrie was ook dit een vliegend paard. De vreemde krijger had een lans zo lang als een dadelpalm en viel mij van achteren aan om de draak te redden. En zo kon Pyrdacor ont-

komen. Toen ik de gruwelijke lans van de ridder probeerde te ontwijken, maakte ik een onhandige beweging en viel uit het zadel. Tja, en toen werd ik wakker.'

Almandina hield haar hoofd schuin en nam hem aandachtig op. 'Zoiets droom ik nou nooit. Ik droom meestal helemaal niets, of ik kan me in elk geval niets meer herinneren als ik wakker word. Zo iemand als jij heb ik nog nooit ontmoet, Mahmud. Jij loopt gewoon rond terwijl je droomt.'

'Hoe bedoel je?'

'Zoals ik het zeg. Je loopt rond. Ik werd wakker omdat jij ineens opstond. Je mompelde wat en begon van de tribunes naar beneden te lopen. Ik dacht eerst dat je wakker was en met mij naar de bazaar van de tapijthandelaars wilde gaan. Maar toen merkte ik dat je een heel vreemde blik had. En voordat ik je wakker kon maken of kon helpen, viel je. Vijf keer heb ik je geroepen. Ik was zo bang dat je...' Ze stokte. 'Ik dacht al dat je...'

Mahmud nam haar in zijn armen en drukte haar tegen zich aan. Almandina trilde over haar hele lichaam. Ze kon niet verder praten. Hij voelde wroeging omdat hij zo schaamteloos tegen haar had gelogen en even overwoog hij om haar alles te vertellen. Niet alleen de droom, nee, alles wat hij zo diep in zichzelf had begraven. Maar die gedachte verwierp hij meteen weer. Ze zou hem daarna nooit meer met dezelfde ogen kunnen zien en dat wilde hij niet, want die nacht was ineens het idee bij hem opgekomen om samen met haar op pad te gaan. Misschien zouden haar onschuld en haar bewondering hem eindelijk de vrede brengen waar hij al zo lang naar op zoek was, maar die hij nooit kon vinden. Ze zou ongetwijfeld uitgroeien tot een goede sprookjesvertelster.

'Ben je echt niet gewond geraakt bij je val?' Almandina's stem trilde nog altijd licht.

Mahmud keek vluchtig naar zijn geschaafde elleboog; toen schudde hij zijn hoofd. 'Niks ernstigs. Ik snap alleen niet waar ik over gestruikeld ben. Of denk je dat ik gewoon een misstap heb gemaakt?'

‘Ik kon het niet goed zien. Je liep ineens met grote stappen naar beneden en toen struikelde je.’

Mahmud stond op om de hoger gelegen stenen terrassen te onderzoeken. Een van de platte vloerstenen helde een beetje naar voren. Misschien was hij daar achter blijven haken en... Hij stokte. Op de steen waren vaag wat lijnen te zien die kennelijk een patroon vormden. Hij kon niet precies zien wat ze moesten voorstellen, want de helft van de ingekerfde tekening was door fijn gruis en stuifzand onherkenbaar geworden.

Besluiteloos bekeek Mahmud de steen. Zou het verstandiger zijn om niet achter alles een diepere zin te zoeken? Kon het niet gewoon toeval zijn geweest? Ten slotte veegde hij het stof opzij en vond in het marmer gekerfd een onvolledig uitgevoerde leeuwenkop.

De droom, de leeuwenkop... Dat waren voortekenen van Rastullah. Het zou niet lang meer duren tot zijn noodlot hem zou inhalen. Maar dat dat uitgerekend nu moest gebeuren! Drie dagen geleden had hij nog gelaten de dood afgewacht. Waarom had hij Almandina ontmoet? Ze had zijn leven een nieuwe zin kunnen geven. Het leek er echter op dat ze, terwijl ze elkaar nog maar net hadden leren kennen, door een onfortuinlijk noodlot alweer van elkaar gescheiden zouden worden.

‘Wat is er met je aan de hand? Wat heb je daar gevonden?’ Ze was naast hem komen staan en bekeek de steen.

‘Mooi, vind je ook niet? Ik denk dat een verveelde theaterbezoeker dat ooit in de steen heeft gekrast.’ Hij voelde gewoon hoe een vraag op Almandina’s tong lag, maar ze zweeg en daar was hij haar dankbaar voor.

Het liefst zou ik nu alleen zijn, dacht Mahmud, al was het maar voor even. ‘Kun je onze spullen even gaan halen?’ Zijn stok en hun klerenbundeltjes lagen nog bij hun slaapplaats een paar rijen hoger.

Almandina knikte zwijgend en liep de trap op.

Mahmud keek haar na en overwoog of het misschien het beste was haar van zich af te stoten. Tegen haar zeggen dat hij haar

aanwezigheid niet langer verdroeg. Haar liefde joeg hem angst aan. Hij wilde haar geen pijn doen, maar de droom en de leeuwenkop, dat waren twee duidelijke tekenen die onbetwistbaar aanduiden dat zijn einde nabij was, en gezien de manier waarop hij had geleefd, zou het geen vredig einde worden. Misschien liep ook Almandina gevaar als ze bij hem bleef. In elk geval zou ze zijn dood moeten meemaken en niets kunnen doen om hem te helpen. Was het dan niet beter als hij haar nu wegjoeg?

Vertwijfeld keek hij om zich heen. Het eerste zonlicht verleende het marmer een zachtroze schemering zodat de ruïne die tot een vesting voor de uitgestotenen en de rechtelozen was geworden, een betoverd paleis uit een djinnsprookje leek. Mahmud glimlachte. De merkwaardige gedachte kwam bij hem op dat het theater en hij in sommige opzichten op elkaar leken. Ze waren allebei nog maar een schaduw van wat ze ooit waren geweest en allebei zaten ze vol verhalen en geheimen die ze met niemand meer konden delen.

Almandina was teruggekeerd en ze reikte hem zijn knoestige wandelstok aan. Hij greep zijn oude metgezel krachtig vast en liet zijn handen teder over het glad gepolijste hout glijden. Wat de voortekenen van die ochtend ook mochten betekenen, hij zou zich niet zomaar gewonnen geven. Hij had het recht niet om Almandina slecht te behandelen. Zelfs zijn bezorgdheid om haar kon dat niet rechtvaardigen.

‘Ik heb honger als een oude kameel waarvan de bulten slap opzij hangen. En hoe staat het met jou?’

‘Zo beroerd dat ik zelfs een oude kameel zou kunnen verslinden.’

Mahmud glimlachte. ‘Mooi, dan moeten de oude kamelen in deze stad maar liever op hun hoede zijn voor ons.’ Met een galant gebaar bood hij haar zijn arm aan. ‘Bent u genegen om samen met mij de stad onveilig te maken, prinses?’

Almandina lachte koket. ‘U maakt mij beschaamd, maar hoe zou ik een droomdrakendoder kunnen weerstaan?’

Toen hij haar hoorde lachen, wist Mahmud dat hij het juiste

besluit had genomen, ook al bracht hij haar misschien in gevaar. Het klonk misschien aanmatigend, maar hij ging ervan uit dat hij de eerste persoon in lange tijd was die haar een lach had weten te ontlokken en hij voelde zich daardoor rijkelijker bedeed dan door alles wat hij in zijn vroegere leven had verworven, behalve dan misschien...

Voor de derde keer telde Mahmud de koperstukken die hij de afgelopen twee dagen had ontvangen. Als hij vanavond zijn verhaal afrondde, zou hij waarschijnlijk genoeg geld hebben om weer een paar weken langs de kleinere dorpen te kunnen trekken. Daar zou hij voor zijn sprookjes weliswaar slechts beloond worden met een maaltijd en een warm bed, omdat de mensen te arm waren om meer te geven, maar hij was er in elk geval veilig voor de zwarte ruiter die hem in de grote steden al te gemakkelijk zou weten te vinden. Op het land waren er echter duizenden weggetjes en hij kon zijn sporen eenvoudig uitwissen.

Peinzend keek hij naar Almandina. Ze zat vol overgave op een stuk vers brood te kauwen en liet zich door niets afleiden. Het was zo eenvoudig om haar gelukkig te maken... Vannacht nog, zodra hij klaar was met zijn verhaal, zouden ze de stad verlaten.

Zijn visioen was slechts een waarschuwing geweest, probeerde hij zichzelf telkens weer aan te praten. Een vingerwijzing van het noodlot, en hij zou er gehoor aan geven. Als hij het verhaal van Omar en Melikae nooit meer zou vertellen, dan kon de ruiter hem ook niet vinden. Even had hij moeite zijn tranen te bedwingen. Zijn hand klampte zich rond zijn knoestige wandelstok. Dat verhaal nooit meer vertellen betekende het opgeven van een oude droom, een vertwijfelde hoop.

Al die jaren was hij langs de kusten getrokken. Hij had zelfs het verre Maraskan bezocht zonder ooit de hoop op te geven. Overall had hij zijn sprookje verteld, maar het was tevergeefs geweest. Misschien was het tijd de doden eindelijk met rust te laten.

‘Wat is er met je aan de hand, Mahmud? Je kijkt zo verdrietig.’ Almandina had haar brood op en was naast hem komen staan.

‘Ik dacht aan een oude liefde.’ Hij lachte verlegen. ‘Weet je, toen ik jonger was, heb ik...’ Zijn stem stokte en hij kreeg tranen in zijn ogen. ‘Ik...’

‘Je hoeft het me niet te vertellen als het je zo kwelt. Ik wil je geen pijn doen. Laten we liever naar het gebedshuis gaan en bij de koele bron gaan zitten in afwachting van de uren van de middaghitte.’

Mahmud knikte dankbaar. Zwijgend volgde hij de jonge vrouw door de steegjes waarin zo vroeg op de ochtend nog vrijwel niemand onderweg was. De geur van groene thee en versgebakken brood hing in de lucht. Ergens was de stem van een kijdende vrouw te horen die haar man uit zijn hangmat joeg om water uit de bron te gaan halen. Maar de sprookjesverteller sloeg er geen acht op. Hij werd maar door één gedachte beheerst: zou hij erin slagen zijn oude last af te leggen als hij het verhaal van Omar en Melikae nooit meer zou vertellen of zou de last dan alleen nog maar drukkender worden tot hij er op een dag onder zou bezwijken?

De ochtend had Mahmud goedgedaan en had zijn droevige gedachten verjaagd zoals een frisse wind de donkere stormwolken wegwaait. Almandina probeerde hem met verhaaltjes over de dieven van Fasar te vermaken. In elke stad had je zulke heimelijke helden. Rashid, Djamilla, Ali en hoe ze ook mochten heten, ze hadden allemaal gemeen dat ze met losse handjes en een scherp verstand stadswachten, dikke handelaars en onrechtvaardige viziers te slim af waren. Nooit eindigde een van hen voor de mawdliyat en werd op een openbaar plein terechtgesteld. Nee, ze overwonnen alle gevaren en vaak wonnen ze uiteindelijk ook nog de hand van een rijke koopmansdochter of ze wisten op andere wijze hun geluk af te dwingen.

Mahmud had hartelijk gelachen om Almandina's verhalen. Ze

had talent. Niet alleen haar stem klonk wonderbaarlijk, ze wist haar verhaallijnen zo kunstig te weven dat je gefascineerd aan haar lippen hing en altijd als je dacht dat je wist hoe het verhaal zou aflopen, slaagde ze er met een verrassende wending in alles in een nieuw licht te laten verschijnen.

In vergelijking met haar ben ik maar een stumper, dacht Mahmud vol trots. Als hij haar zijn schat aan verhalen zou vermaken, dan zou ze een zorgeloos leven tegemoet kunnen zien en op een dag misschien zelfs een graag geziene gast zijn aan de hoven van de sultans en in de zijden tenten van de woestijnsjeiks. Ze was begenadigd. Een sprookjesvertelster zoals zij kwam hooguit een keer in de honderd jaar voor in het Land van de Eerste Zon. Op een dag zou haar eigen verhaal tot een sprookje worden.

Tevreden leunde Mahmud achterover op de stapel tapijten en keek in het rond. De middaghitte had de markten leeg geveegd en de mensen naar de schaduw van de binnenplaatsen en de theehuizen verdreven. Alleen hier, op de bazaar van de tapijtwevers en ververs, slaagde de zon er met al zijn kracht niet in de mensen te verjagen. Onder de bonte, opgelapte zonneschermen die boven de nauwe steeg gespannen waren hadden zich meer dan honderd mensen verzameld om naar hem te luisteren.

De meesten kende Mahmud al van de afgelopen twee dagen. Daar zat weer die arme, bezwete man met dat ijzeren drakenvat op zijn rug en ook zijn gebied, de dwerg Arom, en dan de kinderen die hem als eersten hadden ontvangen, tapijtknoopsters die verlegen hun kromme vingers in de mouwen van hun wijde gewaden verstopten en vele anderen, die er nieuw bij moesten zijn gekomen. Ook waren er een paar soldaten die er waarschijnlijk in opdracht van de machtigen over moesten waken dat hij de mensen niet zou ophitsen of spottende verhalen zou vertellen over een van de hoogwaardigheidsbekleders, de verhevenen van Fasar. Onder de krijgers viel hem een jongeman met een glad voorhoofd en wakkere ogen op. Hij droeg een rode tulband en een zwart gewaad. Mahmud had het onbestemde gevoel dat hij de man al eens eerder had gezien, maar hij wist niet waar.